

ΧΑΙΡΕ ΚΑΙΣΑΡ, Η ΦΡΙΚΗ ΚΑΙ ΟΙ ΣΦΑΓΕΣ ΣΤΗΝ «ΓΗ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ», ΤΗ «ΝΕΑ» ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ, ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ...

Η «νέα» Μέση Ανατολή είναι εδώ ...

1000 νεκροί και 4.500 τραυματίες από τις 27 Δεκεμβρίου που ξεκινούν οι βομβαρδισμοί του ισραηλινού κράτους στην Παλαιστίνη.

Και η εκστρατεία ενάντια στην «τρομοκρατία» συνεχίζεται.

Ένας εφιάλτης δίχως τέλος για ενάμισι εκατομμύριο ανθρώπους που αδυνατούν να βρουν οποιοδήποτε ασφαλές καταφύγιο, με κομματιασμένους ανθρώπους να πεθαίνουν ζωντανοί στα συντρίμια βομβαρδισμένων χαμόσπιτων, σχολείων, νοσοκομείων και δεκάδων τζαμιών. Με εκατοντάδες νεκρά παιδιά, χιλιάδες τραυματίες χωρίς φάρμακα και τροφή, με την ανείπωτη φρίκη και τον τρόμο να εισβάλλουν σε μια μεγάλη «φυλακή», που βομβαρδίζεται ασταμάτητα, τυλιγμένη στους μαύρους καπνούς και στις φωτιές από τις «απαγορευμένες» βόμβες διασποράς και λευκού φωσφόρου.

«Θα τους εξοντώσουμε όλους, είναι η νόμιμη αυτοάμυνα μας», βρυχώνται τα κτήνη, που εκπροσωπούν το «περιούσιο» κράτος της παγκόσμιας κυριαρχίας.

Και ας καμώνονται ότι δεν ακούν καλά όλοι εκείνοι, που μιλούν απλά και μόνο για μια «δυσανάλογη» απάντηση του ισραηλινού κράτους στις επιθέσεις με ρουκέτες της Χαμάς, για «εβραϊκές υπερβολές», όλοι αυτοί που βαφτίζουν τις σφαγές «άχρηστους πολέμους».

Η «νέα» Μέση Ανατολή είναι εδώ ...

Εξήντα χρόνια μετά από το 1948, όταν 700.000 Παλαιστίνιοι πήραν τον δρόμο της προσφυγιάς, οι κατακτητές παραμένουν κατακτητές, ενώ εκατοντάδες χιλιάδες έποικοι εγκαταστάθηκαν στην Δυτική Όχθη, στα υψώματα του Γκολάν και στην ανατολική Ιερουσαλήμ.

Και όμως το πάνοπλο Ισραήλ με τους αμερικανούς και ευρωπαίους συμμάχους και υποστηρικτές του, δεν μπόρεσαν να ισοπεδώσουν ποτέ τις επιθυμίες για ελευθερία και κοινωνική δικαιοσύνη. Από τους προσφυγικούς καταυλισμούς των πρώτων χρόνων στην Αίγυπτο, τον Λίβανο και την Ιορδανία μέχρι την Λωρίδα της Γάζας και τη Δ. Όχθη το αίσθημα της ταπείνωσης άρχιζε να σβήνει μπροστά στην περηφάνια και στον αυτοσεβασμό που γεννά η εξέγερση και η κοινοτική ζωή.

Οι ελπίδες ξαναγεννήθηκαν μέσα από κάθε πράξη αντίστασης, κάθε κραυγή ελευθερίας και ανυποταξίας, που σημάδεψαν και συνεχίζουν να σημαδεύουν τόσες και τόσες κοινωνικές συγκρούσεις όπου γης ενάντια στην κυριαρχία.

Η «νέα» Μέση Ανατολή είναι εδώ ...

Λίγο πριν την αιματοβαμμένη στέψη του νέου αυτοκράτορα Ομπάμα, που έχει ήδη εξαγγείλει την αποστολή δεκάδων χιλιάδων μισθοφόρων στο Αφγανιστάν.

Λίγο μετά τις μακάβριες «προφητείες» του μελλοντικού αντιπροέδρου του για «μια σοβαρή κρίση εξωτερικής πολιτικής», που θα εκδηλωθεί λίγο πριν αναλάβει τα «καθήκοντά» του ο νέος πρόεδρος.

Με τα αραβικά κράτη να συναγωνίζονται σε μια επίδειξη «μετριοπάθειας» και αναζήτησης των όρων μιας ακόμη «εκεχειρίας», που θα σφραγίσει τις κτηνωδίες του ισραηλινού κράτους. Με κράτη «ταραξίες» τύπου Ιράν να παζαρεύουν εδώ και καιρό την θέση τους στο εξουσιαστικό στερέωμα, υπολογίζοντας ως καύσιμη ύλη το παλαιστινιακό «ζήτημα».

Με τα «γεράκια» να είναι έτοιμα να ονομαστούν εν ριπή οφθαλμού σε «περισσότερες της ειρήνης», για να εξασφαλίσουν νέες «Ειρηνευτικές» συμφωνίες, όπως αυτή του Καμπ Ντέιβιντ, ή του Όσλο το 1994. Με τους διεθνείς οργανισμούς να περιφέρουν σαν τους Πόντιους Πιλάτους «νεκρές» αποφάσεις και ψηφίσματα για να ξεπλύνουν τα χέρια τους από το ποτάμι αίματος που συνεχίζει να χύνεται.

Με την παγκόσμια «οικονομική» κρίση για μιαν ακόμη φορά να είναι συνώ νυμη σφαγών, ανέχειας και εξαθλίωσης για τόσους και τόσους πληθυσμούς σ' όλο τον πλανήτη.

Όχι, λοιπόν, η λεγόμενη διεθνής κοινότητα ούτε παγωμένη είναι, ούτε παρακολουθεί άναυδη τις κτηνωδίες του ισραηλινού κράτους. Το εξουσιαστικό σινάφι γνώριζε και γνωρίζει πολύ καλά τις επιπτώσεις της εκλογής Ομπάμα, τον οποίο παρουσίασε σαν νέο μεσσία. Και πολύ σωστά. Μεσσίας για την κυριαρχία, για την συνέχιση των πολέμων που έμειναν στην μέση, για την απόσπαση έστω και πρόσκαιρα κοινωνικής συναίνεσης για όσα προηγήθηκαν και όσα έχουν σχεδιαστεί να ακολουθήσουν.

Τα ανθρωπιστικά κλαψουρίσματα, λοιπόν, δεν μπορούν να κρύψουν την συνυπευθυνότητα κανενός ΟΗΕ, και κανενός «πρόθυμου» κράτους- μεσολαβητή για την «επίτευξη της ειρήνης». Και βέβαια μπορούν να ανατριχιάζουν όσοι θέλουν και όσο θέλουν μπροστά στον χαρακτηρισμό ολοκαύτωμα για τις θηριωδίες του κράτους του Ισραήλ και την ταύτιση ή τη σύγκριση με την φρίκη που σκόρπισαν οι ναζί σε εκατομμύρια ανθρώπους, εβραίους και μη.

Γιατί δεν υπήρξε, όμως, ούτε πρόκειται να υπάρξει, «το μοναδικό, ανεπανάληπτο και απόλυτο κακό» στην ιστορία της κυριαρχίας. Ας μετρήσουν όσοι μπορούν τις χαμένες ζωές τότε και τώ ρα, τους εξευτελισμούς, τα βασανιστήρια, τις δολοφονίες, τον διωγμό και την ταπείνωση εκατομμυρίων παλαιστινίων και ας έρθουν να κάνουν «λογαριασμό».

Θα είναι λειψός και το γνωρίζουν, όπως και κάθε τέτοιου είδους «λογαριασμός». **Το τσουβάλιασμα στο σακί του αντισημιτισμού,** όποιου κραυγάζει για τον όλεθρο που σκορπίζει το ισραηλινό κράτος εδώ και εξήντα χρόνια και στέκεται αλληλέγγυος στους παλαιστινίους με κάθε τρόπο, **δεν μπορεί να κρύψει την γενικευμένη κοινωνική εχθρότητα απέναντι στην υπόσταση ενός κράτους, όχι απλά ως κατακτητή, αλλά ως εξολοθρευτή.**

Όσο για την σιωπή ή την τήρηση «ίσων αποστάσεων απέναντι στα εμπλεκόμενα μέρη» τώ ρα περισσότερο από ποτέ δεν μπορεί παρά να αποτελεί μια εξ ίσου μακάβρια ενθάρρυνση στους δήμιους. Ή μήπως όχι;

Αθήνα 16-1-2009

Συσπείρωση Αναρχικών